

Først Morgenklokken ovre i Avlsgaarden vækkede ham. Med en vidunderlig Følelse af Udhvilethed slog han Øjnene op. Da det gik op for ham, at det var Dagskæret og ikke Maanen, der lyste paa Rullegardinet, at Natten allerede var omme, blev han liggende i stille Forundring. Og det var nu for ham, som om han vaagnede af en anden, en endnu dybere Søvn. Disse sprukne Kløkkeklemt derovre, der i tre Aar hver Morgen efter en endeløs Nat havde forkyndt ham en ny Dags Komme med ny Angst og ny Pine — de naaede nu ind til ham som fra en svindende Skyggeverden, en bortflygtende Rædselsdrøm.

Ved Frokostbordet begyndte Asmus igen at drille ham med de gamle Lægeskrifter, han havde fundet her. Torben vilde først ikke ind paa Sagen; men da Vennen blev ved at gaa ham paa Klingen, forklarede han, hvorledes han mente at have gjort den Erfaring, at visse regelbundne Naturbegivenheder som de skiftende Tegn i Sol og Maane, Planeternes Vandringer og Jordens egen Stilling i Verdensrummet, indvirkede paa hans Befindende, og han havde derfor søgt at gøre sig bekendt med, hvad der fandtes i Literaturen om lignende Iagttagelser til Bevis for en sympatisk-organisk Harmoni mellem det enkelte Menneske og Verdensaltet.

Hans Tilstaaelse rejste en Diskussion, der fra Asmus' Side førtes med stor Heftighed; og det blev ved denne Lejlighed Torben rigtig klart, hvor den lange Adskillelse havde gjort dem fremmede for hinanden.

Han forsøgte derfor heller ikke mange Overtalelser, da Asmus om Eftermiddagen bestemte sig til at tage tilbage til København.

Afskeden var dog meget hjertelig. Da Torben stod med Vennens Haand i sin, kunde han daarligt slippe den.

„Hils derovre!“ sagde han uden at nævne Navne. Men Asmus tænkte sit og nikkede.

Resten af Eftermiddagen sad Torben i sin Armstol. Med en Fornemmelse af at have været borte paa en lang eventyrlig Rejse tog han igen sin lille Hjemmeverden i Besiddelse. Allerede med noget af den tilkommende Afskeds Sørghedshed hørte